

ผมไม่กล้าบอกใคร

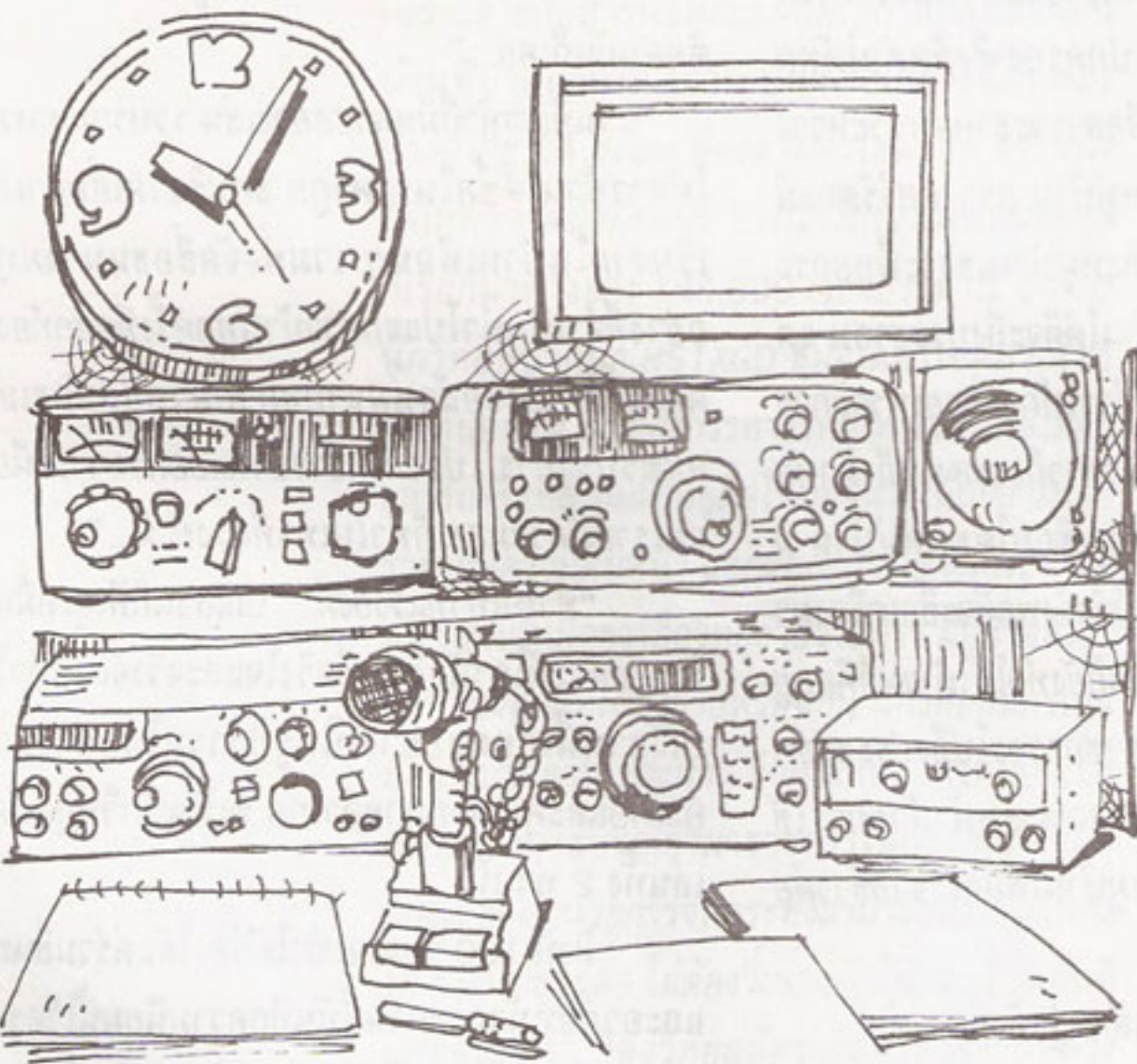
ว่าผมเป็นนักวิทยุสมัครเล่น

๖ มีก่อนที่ผมจะเข้ามาเป็นนักวิทยุสมัครเล่นนั้นผมมีงานอดิเรกด้านอิเล็กทรอนิกส์ ชอบอ่านและทดสอบทดลองจนสร้างอะไรๆ ใช้เองในบ้านได้หลายอย่าง ต่อมานิตยสารที่ผมอ่านประจำเขาเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับวิทยุสมัครเล่น ทำให้คำว่าวิทยุสมัครเล่นซึ่งผมเคยได้ยินบ้างเป็นบางครั้ง กลายเป็นสิ่งที่ผมเริ่มสนใจและหาโอกาสอ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมตามห้องสมุดเช่น AUA และ British Council จนในที่สุดผมลงทุนซื้อหนังสือ ARRL Handbook และ RSGB เป็นอันดับแรกตามมาด้วย Handbook อีกหลายเล่มที่เกี่ยวข้องกับสายอากาศและวงจรต่างๆ

ผมอ่านจนรู้ว่าวิทยุสมัครเล่นไม่ใช่ศาสตร์ที่จะเข้าใจได้โดยการท่องจำ มันต้องทดลองอย่างจริงจัง และจากการเรียนรู้เรื่องการพูดในที่ชุมนุมชนทำให้ผมตกใจว่าเพียงการพูดให้คนเป็นสิบหรืออย่างมากเป็นร้อยคนนั้นมันยังยากเย็นนัก แต่นักวิทยุสมัครเล่นนอกจากจะมีแบบฉบับและรูปแบบรวมทั้งศัพท์เฉพาะที่ต้องแม่นยำมากแล้ว เมื่อพูดออกไป อาจมีคนรับฟังอยู่เป็นพัน ๆ คน ดูจะเป็นศิลปะที่ต้องฝึกฝนกันอยู่ไม่น้อยเลย

ความฉันทัดการเป็นนักวิทยุสมัครเล่นที่ผมบันทึกไว้ในความรู้สึกนั้น ทำให้ผมมุ่งมั่นและยกระดับความตั้งใจให้สูงขึ้นอีก ผมตื่นเต้นมากในวันสมัครและเตรียมตัวเต็มที่ในวันสอบ...และผมก็สอบได้...ผมใช้เวลาเกือบทั้งวันที่เอาประกาศนียบัตรที่ผมได้มาไปหวดใครต่อใครที่ผมรู้จัก

กว่าผมจะได้ call sign ผมต้องมีเครื่องก่อน และการขออนุญาตสร้างเครื่องเพื่อขอรับ call sign เป็นเรื่องที่ผมจะเป็นไปไม่ได้ในทางปฏิบัติ...โอเค ไม่ว่าใครที่ตั้งกฎข้อนี้มา ผมรับได้ และกฎก็คือกฎ ผมสะสมเงินจนมากพอจะซื้อเครื่องที่ Basic ที่สุด เพราะหวังจะ

ประหยัดและจะใช้ความรู้ที่ค้นคว้ามาในการพัฒนา
เครื่องมือที่มีอยู่ให้มีฟังก์ชันมากมายเหมือนเครื่องราคา
แพงให้จงได้

จากการที่ต้องจ้องเครื่องต้องติดตาม ทวงถาม
และอ้อนวอน ทำให้ผมรู้ว่าร้านค้ามีบทบาทมาก ผมทำ
อะไรเองไม่ได้ หรืออย่างน้อยผมก็ทำไม่ถูกแม้จะตาม
เรื่องเองที่กรมไปรษณีย์ก็ทำไม่ได้ เพราะต้นเรื่องอยู่
กับร้านค้า...เอาเถอะไม่เป็นไร ผมใช้เวลาที่รอคอย
อย่างใจจดใจจ่อในการอ่านมากขึ้น ศึกษามากขึ้น ผม
ซื้ออะลูมิเนียมมาตัดเป็นท่อน ๆ ตามแบบของสาย
อากาศที่ผมพิจารณาแล้วว่าน่าจะดีพอสำหรับผมแต่ผม
ไม่ยอมประกอบเด็ดขาด ผมเตรียมการอะไรไว้อีกมาก
มายแต่ปล่อยให้มันอยู่ในรูปของวัสดุและอะไหล่ โดย
ไม่ลงมือสร้าง...ผมจะทำมันทันทีที่ผมได้ call sign เรา
จะต้องเป็นนักวิทยุสมัครเล่นที่ภูมิใจในตัวเองทั้งวิชา
การและกฎระเบียบ...ผมให้สัญญากับตัวเองอย่างนี้

และในที่สุดผมก็ได้รับสัญญาอนุญาตเรียกขาน มัน
เป็นความกระหิม และภาคภูมิใจมาก ที่ตัวเองจะมีชื่อ
ใน call book นามเรียกขานนี้จะปรากฏไปทั่วประเทศ
และวันหนึ่งมันจะปรากฏไปทั่วโลก!

นอกจากการลองเครื่องที่ร้านแล้ว ผมไม่เปิด
เครื่องอีกเลย ผมตั้งใจจะเปิดสวิตช์ on อีกครั้งต่อเมื่อ
สถานีของผมอยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งานเท่านั้น

ด้วยการเตรียมการที่พร้อมมานานและความห่อ
อย่างที่สุด ผม-คนเดียว-ผมตั้งสถานีชั่วคราวได้ภายใน
เวลาเพียงสามวันครึ่ง! เสาแป็บ 6 เมตร สายอากาศ
รอบตัวแบบ EDZ สายอากาศทิศทาง แบบ 3 Element
circular Loop พร้อม รีเลย์สลับชนิดของสายอากาศบน
ยอดเสา, Power Supply, SWR meter, ไมโครโฟนตั้งโต๊ะ
ลำโพงที่มีฟิลเตอร์กรองเสียง ชุดเครื่องอัดเทป และที่
สำคัญ Log book ที่ผมนึกหนักหนักหนาว่าสถานีใดหนอ
ที่ผมจะบันทึกว่าผมติดต่อด้วยเป็นสถานีแรก

ผม on เครื่อง, ทดสอบว่าทุกอย่างทำงานได้
เรียบร้อย และเริ่มต้นฟังการติดต่อระหว่างเพื่อนสมาชิก
อย่างตั้งใจ และทั้ง ๆ ที่มั่นใจว่าแม่นยำในคำย่อสากล
ต่าง ๆ มากแล้ว ผมก็ยังไม่วายถ่ายเอกสารขยาย 2 เท่า
มาติดไว้ในตำแหน่งที่เห็นชัด...ขณะนั้นเป็นเวลาประ-
มาณทุ่มเศษ ๆ

ความรู้สึกที่ดีของผมหรือลงเรื่อย ๆ ช่องความถี่
แน่นมาก น้ำเสียง หางเสียง คำพูด เนื้อหา และ
วิธีการติดต่อสื่อสารที่ผมรับฟังได้นั้นบันทึกความรูสึก
ของผมมาก คำว่า “ขออนุญาต contact...” ที่ผมท่อง
มานานแสนนานมันติดค้างอยู่ในลำคอ... ในที่สุดผม
ละมือออกจากแป้น PTT ที่ไมค์...วางปากกาลงกับโต๊ะ
และเปิดเครื่อง

ผมทราบครึ้นว่านักวิทยุสมัครเล่นที่ดียังมีอีกมาก
ซึ่งผมได้ยืมวิธีการ QSO และเนื้อหาวิชาการที่น่าประ-
ทับใจและผมก็อยากจะ contact เข้าไป แต่โดยวิสัย
นักวิทยุสมัครเล่น ผมจะจำกัดตัวเองว่าจะติดต่อเฉพาะ
สถานีใด หรือกลุ่มใดได้หรือ และถ้าผู้ที่เอะอะโวยวาย
ในความถี่ซึ่งมีมากกว่าติดต่อเข้ามา ผมจะเลี่ยงเขาได้
อย่างไรและแม้แต่จะทำน้ำเสียงให้เป็นปกติในการติดต่อ
กับเขาเหล่านั้นผมก็ไม่แน่ใจว่าจะทำได้ ที่สำคัญ ผม
ไม่ทราบว่าจะเอาเรื่องอะไรไปคุยกับเขา ผมอาจจะเป็น
เด็กเกินไปที่จะทำใจได้

ทุกวันนี้ผมถอนหายใจลึกและยาวทุกครั้งทีแหงน
ขึ้นไปมองสายอากาศ หรือเหลือบไปมอง “QSO Corner
de HSXXXX” (HSXXXX ที่ผมเขียนมานี้เป็นนามปากกา
ของจริงคือ call sign ของผมเอง) ที่ผมตัดสติ๊กเกอร์
ติดไว้อย่างสวยที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้...บางครั้งผมอด
ไม่ได้ที่จะเปิดเครื่องฟัง เพียงเพื่อจะสะท้านใจและรีบ
ปิดเครื่องในอีกไม่กี่วินาทีต่อมา

ผมและใจของผมยังเป็นนักวิทยุสมัครเล่น ยัง
ค้นคว้า ยังทดลองและติดตามความก้าวหน้า
ของวงการนักวิทยุสมัครเล่นทั่วโลก เพียงแต่ผมไม่
อยากบอกใครว่าผมเป็นนักวิทยุสมัครเล่น

สักวันที่ผมผ่านชั้นกลาง สามารถใช้เครื่อง HF
เพื่อติดต่อกับนักวิทยุสมัครเล่นสากล อาจจะเป็นวันที่
ผมยิ้มออก และอยากอีกครั้งที่จะบอกใคร ๆ ว่า “ผม
เป็นนักวิทยุสมัครเล่นครับ”

ขอบคุณที่กรุณาอ่าน
HSXXXX

